

Вісник Національного університету оборони України. Зб-к наук. праць. – К.: НУОУ,
2015. – Вип. 1 (44). – 282с.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Івашенко Л. Я. – доктор педагогічних наук, професор
Маслов В. С. – доктор педагогічних наук, професор
Свистун В. І. – доктор педагогічних наук, професор
Стефаненко П. В. – доктор педагогічних наук, професор
Ягупов В. В. – доктор педагогічних наук, професор
Болтівець С. І. – доктор психологічних наук, професор
Корольчук М. С. – доктор психологічних наук, професор
Ложкін Г. Н. – доктор психологічних наук, професор
Малхазов О. Р. – доктор психологічних наук, професор
Осьодло В. І. – доктор психологічних наук, професор
Стасюк В. В. – доктор психологічних наук, професор
Лисенко О. Є. – доктор історичних наук, професор
Рибак М. І. – доктор історичних наук, професор
Сидоров С. В. – доктор історичних наук, професор
Шевчук В. П. – доктор історичних наук, професор
Мосов С. П. – доктор військових наук, професор
Семон Б. Й. – доктор технічних наук, професор
Богайчук В. Ж. – кандидат політичних наук, доцент
Мулява В. Д. – кандидат філософських наук, доцент

РЕДАКЦІЯ:

Редактор – **Стасюк В. В.**, доктор психологічних наук, професор
Відповідальний секретар – **Богайчук В. Ж.**, кандидат політичних наук, доцент

Засновник – Національний університету оборони України

Виходить 6 разів на рік

Свідоцтво про державну реєстрацію збірника КВ № 16922-5692 ПР від 15. 07. 2010 р.

Згідно постанови президії ВАК України від 01. 07. 2010 р. № 1-05/5 збірник “Вісник Національного університету оборони України” визнано фаховим виданням у галузі психологічних наук, та постанови президії ВАК України від 16. 12. 2009 р. № 1-05/6 у галузі педагогічних наук.

Вид видання – збірник наукових праць

Сфера розповсюдження – загальнодержавна

Адреса редакції:

Київ-049, Повітрофлотський проспект, 28

Телефон для довідок: 271-06-23, 271-06-29

© Вісник Національного університету оборони України

Національний університет оборони України імені Івана Черняхівського – 2015

Питання психології

<i>Алещенко В. І.</i> Формування культури службових відносин у майбутніх офіцерів.....	7
<i>Барчій М. С., Фозекош А. В.</i> Особливості формування комунікативної культури майбутніх психологів у процесі первинної професіоналізації.....	14
<i>Березовська Л. І., Пукіш А. О.</i> Психологічні особливості управлінського та підприємницького потенціалу менеджерів.....	21
<i>Богдан Ж. Б., Солодовник Т. О.</i> Моделювання професійних і виробничих умов спілкування у студентів технічного профілю.....	27
<i>Василенко Я. О.</i> Ставлення до образу фізичного Я у підлітків.....	32
<i>Вінтоняк В. Ф.</i> Психолого-педагогічні умови формування професійної самосвідомості магістрів військового управління.....	37
<i>Вовк Н. П., Фомич М. В.</i> Гендерні особливості професійного становлення фахівців цивільного захисту у системі Державної служби України з надзвичайних ситуацій.....	43
<i>Горбенко Ю. Л., Горбенко А. Ю.</i> Інформаційно-психологічні і ментальні чинники російсько - українського протистояння.....	50
<i>Гриценко А. В.</i> Ризики впливу телевізійних та комп'ютерних технологій на розвиток психіки людини в добу інформаційного протистояння.....	57
<i>Гриценко М. В.</i> Специфіка професійної самореалізації майбутніх офіцерів державної служби України за надзвичайними ситуаціями.....	62
<i>Демідова Ю. Є.</i> Методичні складові формування курсу ергономічних дисциплін в системі підготовки фахівців-психологів.....	67
<i>Душка А. Л.</i> Регуляція уваги дошкільників в нормі та при відхиленні у психоемоційному розвитку.....	71
<i>Жидецька С. В.</i> Профілактика професійної деформації як чинник стабільності психологічної готовності працівника міліції.....	77
<i>Каменюк Ю. В., Алещенко В. І.</i> Психологічні засади формування патріотизму військовослужбовців Збройних Сил України.....	82
<i>Карачинський О. А.</i> Досвід аналізу соціально-демографічних даних при первинному психологічному вивченні військовослужбовців, призваних за мобілізацією.....	88
<i>Кобець О. В.</i> Психологічний профіль особистості працівника прокуратури.....	93
<i>Ковальська І. Е.</i> Копінг-стратегії поведінки у процесі забезпечення особистої безпеки прикордонників.....	99
<i>Коновалова О. В.</i> Теоретико-методологічні підходи до формування професійної мотивації (на прикладі студентів торговельно-економічного коледжу КНТЕУ).....	105
<i>Корецький С., Петьков В. А.</i> Особистість злочинця як об'єкт психологічного дослідження.....	112
<i>Кузьменко М. Д., Числіцька О. В.</i> Іпсативний інструментарій психологічного вивчення.....	117
<i>Кушніренко К. О.</i> Професіограма спеціалістів банківської сфери системи «людина-людина».....	122
<i>Левенець А. Є.</i> Активні та пасивні форми стресоподолання працівників кримінально-виконавчої служби.....	127
<i>Левицька Л. В.</i> Психологічні особливості студентів з інтрапсихічною спрямованістю особистісного реагування на хворобу.....	133
<i>Логвіновська Л. М.</i> Методи психічної саморегуляції функціональних станів стрільця з бойового пістолета.....	137
<i>Макаренко М. В., Лизогуб В. С.</i> Реакція на рухомий об'єкт як тест на визначення зрівноваженості нервових процесів.....	142
<i>Мацевко Т. М.</i> Управлінська компетентність офіцерів військово-соціального управління.....	148
<i>Мостова І. В.</i> Ефективність комплексної психокорекційної програми оптимізації адаптаційного входження студентів-економістів у навчальну діяльність.....	154
<i>Овсяннікова Я. О., Краснокутський М. І.</i> Помилкові дії спортсменів пожежно-прикладного спорту під час змагальної діяльності: причини та умови їх виникнення.....	160
<i>Орос О. Б.</i> Превентивні та корекційні можливості щодо проявів фізичного насильства серед дітей.....	166

*Горбенко Ю. Л., кандидат психологічних наук, доцент,
доцент кафедри психології Полтавського Національного
педагогічного університету ім. В.Г. Короленка, (м. Полтава)
Горбенко А. Ю., науковий співробітник НДВ ЦВСД НУОУ
імені Івана Черняхівського (м. Київ)*

ІНФОРМАЦІЙНО-ПСИХОЛОГІЧНІ І МЕНТАЛЬНІ ЧИННИКИ РОСІЙСЬКО - УКРАЇНСЬКОГО ПРОТИСТОЯННЯ

Стаття присвячена обґрунтуванню можливих варіантів розвитку російсько-українського конфлікту. Розкриті базисні ідеї "російського миру" як засобу терористичної експансії у світовому просторі. Проведено історичний аналіз походження російської мови та православної релігії як засобу майбутньої агресії Росії. Аналізуються чинники, що забезпечують неможливість перемоги Росії у боротьбі з Україною.

Ключові слова: інформаційно-психологічна війна, "російський мир", мова, духовність, тероризм, Україна, Росія.

Стаття посвячена обґрунтуванню можливих варіантів розвитку русско-українського конфлікту. Раскрыты базисные идеи "Русского мира" как средства террористической экспансии в мировом пространстве. Проведено исторический анализ происхождения русского языка и православной религии как средства будущей агрессии России. Анализируются факторы, которые обеспечивают невозможность победы России в борьбе с Украиной.

Ключевые слова: информационно-психологическая война, "русский мир", язык, духовность, терроризм, Украина, Россия.

Актуальність теми дослідження. Війни ХХ століття відрізняються від попередніх глибоким поєднанням інформаційно-психологічних, економічних та військових заходів. Інформаційно-психологічна війна Росії проти України була розв'язана у 1995 році, але перейшла в активну "гарячу" фазу в 2014 року. Російські стратеги застосували так звану "гібридну" війну, використовуючи переваги сучасного масового суспільства та розвиток засобів масової комунікації. У таких умовах актуальним є розкриття інформаційно-психологічних та ментальних чинників Російсько - Українського протистояння.

Стан наукової розробленості проблеми. Про тактику та стратегію інформаційно - психологічних війн відомо вже давно, але глобалізація та формування інформаційного суспільства робить її надзвичайно ефективною.

Термін інформаційно-психологічна війна, у якому віддається належне значущості інформації, на сьогоднішній день є виправданим. Хоча існують окремі види психологічної та інформаційної складової війни, але їх ефективність без взаємоузгодженості таких складових буде критично низькою.

Проблеми психологічної та інформаційної війни достатньо широко розробляються у сучасному науковому

просторі. Цією проблемою активно займаються як західні, так і вітчизняні фахівці. Найбільш відомими з них є Д.А. Волгогонов, Л. Войтасік, С.П. Расторгуев, Г.Г. Почепцов, М.Й. Варій та інші. Хоча вже у VI ст. до н.е. древньокитайський філософ Сунь Цзи у своєму трактаті про військово мистецтво писав, що "Війна - річ цілком визначена. Її філософія - філософія брехні"[5, с.18].

Виклад основного матеріалу. Сучасні російські стратеги показали всьому цивілізованому світу, що Росія не здатна стати цивілізованою країною, і світ переконався у тому, що її суть сформована із брехні та підлості: крадіжка Криму, брехня про відсутність російських регулярних військ на території України, підкуп маріонеток і фінансування сепаратистських злодіїв і розбійників, тотальна невідповідність слів і справи.

Брехнею також є історія Росії, яка писалась під диктовку царів та проявилася в тотальному підтасовуванні фактів і відвертих казок. Показово в цьому контексті, що В.В. Путін цитує П.Й. Геббельса, у якого чим безглуздіше брехня тим більше в неї вірять. Втім, це не заважає використовувати ці казки для формування міфів, на базі яких створюються начебто наукові теорії.

Величезну роботу в цьому напрямку проводять адепти так званого "російського миру".

Як держав
червня 200
Федерації
"Русский м
починає св
нової ідеол
"русского
майбутньо
військовог
Фактично
війну всьом
ляти "нов
застосован
недопущен
необхідно
його реалі
Спроб
"Русского
Основ
• Російс
• Моско
правильна
• СРСР
• Амери
• Україн
жидомасо
• Жити
Розгл
спробуємо
можливіст
можливос
залежить
Почн
Тішков
Кр
Росія
Україна
Казакст
Узбеки
Білорус
Латвія
Картік
Естонія
Литва
Молдов
Туркме
Азербай
Таджики
Грузія
Вірмен
Всього
Без РФ
Баче
після 198
(29,4%).

ава)
ОУ

ського
овому
асобу
осії у

ризм,

икта.
ровом
глиши
вають

ость,

тивно
зняні
х є
гасік,
Зарій
н.е.
зи у
цтво
на. Її

часні
ьому
атна
світ
на із
ехня
йськ
ток і
ів і
лів і

яка
ася в
ртих
що
чим
рять.
азки
яких

ямку
ира".

Як державна програма вона затверджена 21 червня 2007 р. Указом Президента Російської Федерації N 796 про створення фонду "Русский мир"[7]. Виходячи з цих заяв, Росія починає свою світову експансію за допомогою своєї ідеологічної зброї - через поширення ідеї "русского мира" як плацдарму для майбутнього спочатку економічного, надалі військового, насадування таких структур. Фактично Росія проголосила терористичну війну всьому світові. Тому стає дуже важливим знати "нову зброю" супротивника і способи її застосування у сучасному світі. Для недопущення нового виду тероризму необхідно запобігти формуванню умов для його реалізації.

Спробуємо проаналізувати базисні ідеї "Русского мира".

Основними з них є:

- Російська мова - це основа духовності;
- Московський патріархат - єдино правильна релігія;
- СРСР - це добре;
- Американці - вороги Росії;
- Українці - не нація, а фашисти і жидомасони;
- Жити в російському селі - це добре.

Розглянемо їх реалізацію Росією і спробуємо оцінити достовірність і можливість виконання. Оскільки від можливості виконати ці базисні ідеї і залежить майбутнє Росії.

Почнемо з російської мови. В. А. Тишков (з 1989 - директор Інституту

етнології і антропології РАН ім. Н. Н. Миклухо-Маклая) з цього приводу зауважує: "Саме російська мова і російськомовна російська або радянська культура разом з історичною пам'яттю об'єднують і конструюють цей світ" [6, с.22]. Не розчленовування російськомовної російської та радянської культури разом з історичною пам'яттю підтверджує спробу реанімувати Росію як спадкоємицю СРСР і Російської імперії Петра I.

За результатами дослідження російських учених масштаб поширення російської мови не збільшується, а звужується в останні два десятиліття. При цьому і кількість росіян в самій Росії постійно зменшується, створюючи певну напругу. Крім того, існує загроза збільшення інших національностей на території РФ, наприклад, збільшення присутності китайського населення (станом на 2012 р. у РФ переїхало близько 9 млн. громадян КНР, з них 5 млн. китайців приїхали нелегально), та посилення ролі та сили ісламізму (після безуспішної спроби військового вирішення цього питання в Чечні).

Ця тенденція викликає занепокоєння у наукових та політичних колах Росії. Ілюстрацією може слугувати дані про демографічну основу нового "русского мира", тобто про чисельність росіян в країнах СНД і Балтії порівняно з радянським переписом населення 1989 р. (таблиця. №1) [6, с.27].

Країна	1989г., (тис. чол.)	Пострадянський облік		Спад, %
Росія	119865,9	115868,5	2002г.	-3,3
Україна	11356	8334,0	2001г.	-26,6
Казахстан	6228	4479,6	1999г.	-28,1
Узбекистан	1653	1362	оцінка	-17,6
Білорусь	1342	1141,7	1999г.	-14,9
Латвія	906	703,2	2000г.	-22,4
Киргизстан	917	603,2	1999г.	-34,2
Естонія	475	351,2	2000г.	-26,1
Литва	344	219,8	2000г.	-36,1
Молдова	562	198,1	2004г.	-64,8
Туркменістан	334	156,8	оцінка	-53,1
Азербайджан	392	141,7	1999г.	-63,9
Таджикистан	388	68,2	2000г.	-82,4
Грузія	341	67,7	2002г.	-80,1
Вірменія	52	15,0	2001г.	-71,2
Всього	145155,9	133710,7		-7,9
Без РФ	25290	17842,2		-29,4

Бачимо, що кількість росіян зменшилась після 1989 р. майже на 7,5 млн. чоловік (29,4%). Крім того, час знижує кількість

народжених в Радянському союзі, що може нівелювати спроби звернення до пам'яті народжених в СРСР як про безтурботне

Питання психології

минуле, що є ще однією з основ "русского мира" (СРСР - це добре).

Така ситуація провокує дії Російської влади до зупинення цієї тенденції. Якщо проаналізувати дії Росії, особливо після 2000 року, то можна побачити тенденцію до підбурювання конфліктів у країнах де знижується кількість росіян на пострадянській території. Ось декілька прикладів:

1989 рік - конфлікт навколо Закону про державну мову в Молдові (спад - 64,8%), нібито допомога Росії в 1992 році створення ПМНР.

2008 рік - конфлікт з Грузією, створення Абхазії (спад - 80,1%).

2014 рік - "захист" Криму і сходу України від бандерівців (спад - 26,6%).

2014 рік - заява В. В. Путіна про те, що Казахстан ніколи не мав державності (спад - 28,1%).

У збірці "Етнічні конфлікти в країнах Балтії у пострадянський період" про цю політику Росії, та способи її реалізації в країнах Балтії, прямо заявлено: "З початку 2000 р. вона стала проводити активну політику в області збереження російської мови, освіти і культури, захисту етнічних прав співвітчизників, що проживають за кордоном. Були створені фінансові фонди підтримки, при російських посольствах утворені координаційні ради співвітчизників, виявлялася допомога в проведенні їх республіканських і міжнародних конференцій. За допомогою посольств реалізовувалися різноманітні культурні і освітні проекти" [2, с. 7].

Стає очевидним, що наступними можуть бути, при сприятливих для Росії і несприятливих для інших держав обставинах: Казахстан (спад - 28,1%), Естонія (спад - 26,1%), Литва (спад - 36,1), Туркменістан (спад - 53,1%), Азербайджан (спад - 63,9%), Вірменія (спад - 71,2%), Таджикистан (- 82,4%). При продовженні тенденцій падіння цін на нафту основними з них можуть стати Туркменістан (- 53,1%), Азербайджан (- 63,9%), Таджикистан (спад - 82,4%).

Тому ті держави, які не хочуть на своїй території створювати умови для військових конфліктів, повинні мінімізувати поширення і культивування російської мови на своїй теренах.

Звідки ж взялася ця російська мова, як основа "духовності Росії", і яке майбутнє її чекає?

Ця мова була привезена на територію сучасної Московської області в результаті її колонізації Київською Руссю, де на той момент проживали утрово-фінські народи, які використовували церковнослов'янську мову. Ця мова створена Кирилом і Мефодієм, що провели людське (штучне, неприродне) створення мови на прохання моравського князя Ростислава (846 - 879 рр.). Метою створення якої було обмеження у своєму князівстві впливу німецького духовенства. Необхідно зауважити, що Кирило і Мефодій створювали церковнослов'янську азбуку для християнської церкви, а не слов'янську писемність. Тому, із самого початку старослов'янська була книжною церковною мовою, і як правило не мала виразу у побуті.

На думку А.І. Ізотова старослов'янська письмова мова, яка прийшла в Київську Русь разом з християнством, поєднувала в собі лінгвістичні особливості македонських, моравських і болгарських діалектів. Слов'янські діалекти Київської Русі у формуванні цієї мови участі не брали [4].

На сьогоднішній день ранньосередньовічна версія україногенезу є загальноприйнятим фактом. Такі вчені, як В. Антонович, В. Баран, Ф. Вовк, М. Грушевський, Я. Дашкевич, М. Драгоманов, Л. Залізник, Я. Ісаєвич, М. Костомаров, В. Німчук, І. Огієнко, Г. Півторак, О. Потебня, В. Русанівський, О. Тараненко та інші розробляли цю теорію, яка спирається на систему історичних фактів та аргументів. Крім того, за Україною визнано культурно-історичну спадщину Києва і такими російськими вченими як К. Кавелін, М. Любавський, О. Пипін, М. Покровський, П. Струве та інші.

А це означає, що сьогоднішні російська і українська мови мають різне походження і, отже, вплив на формування світогляду і самосвідомості того народу, який його використовує.

Церковнослов'янська символічна система, що репрезентує зміст релігійної свідомості, утворює колективну свідомість і ґрунт для комуністичної ідеології та Жовтневого перевороту. Українська ж свідомість формує глибоко індивідуальну, в себе спрямовану, культурну свідомість (яку іноді називають "моя хата з краю", хоча

два, як
утне її

сторію
статі її
а той
ти, які
мову.
м, що
родне)
ського
метою
восьму
нства.
фодій
у для
нську
чатку
вною
буті.
нська
Русь
собі
ьких,
ектів.
і у

день
зу є
і, як
зовк,
звич,
звич,
нко,
кий,
рію,
ктів
ною
дину
як
пін,

ька і
я і,
у і
його

чна
іної
ть і
та
ж
у, в
яку
оца

смысл цього виразу в перекладі з українського "я перший стану на захист свого поселення").

При цьому сама православна віра сформувалася в результаті, як відомо, прийняття її князем Володимиром з Візантійської Імперії. Цікавим є і духовна суть самого православ'я, яке, за своєю суттю, кардинально відрізняється від католицизму і інших деномінацій тим, що визнає верховенство влади царя і схвалює фактичне об'єднання державної і церковної влади. До речі, тому Московський патріархат єдино "правильна" релігія для Росії. Правильна тому, що покірливо підкоряється цареві, на відмінну від католицизму і інших конфесій.

В зв'язку з цим, само вірування такого типу є штучно насадженим, сформованим під потреби держави. Після нашестя татаро-монгол склалися умови, в яких церковнослов'янська мова була відірвана від території, вірувань і менталітету народів, що заснували староруську мову.

Таким чином, московська держава отримала у вигляді сплаву православної віри і російської мови штучний засіб переплавки будь-якої нації, яка його використовуватиме, в неприродну (штучну) націю з нібито "духовною" філософією, без прив'язки до якої б то не було території.

Тому з метою поширення своєї влади Росія намагається створити свій світ, утворюючи при цьому "ракову пухлину і метастази" під назвою "русский мир". При цьому, російська мова ментально сплавлена з православ'ям, змінює нормальне природне сприйняття світу як ракова пухлина, яка приживається на будь-якій території з будь-яким менталітетом, знищує зсередини всяку державу і заважає її розвитку, у тому числі і самої Росії.

А чи існує російський народ взагалі або і це є міфом? Сучасні російські учені намагаються підтримувати і культивувати створені міфи. Але спростовують їх самі ж росіяни. Наприклад, О.П.Балановский [1] визначив російський етнос як сильно розбавлену різним генетичним матеріалом фінську основу: "Уперше показане, що угро-фінські популяції представляють основну частину міжпопуляційної різноманітності Європи, тоді як їх внутрішньопопуляційна різноманітність мінімальна... Уперше за генетичними даними підтверджена значна доля компонента монголоїда (чи "уралоїда")

в генофонді півночі Східної Європи епохи мезоліту" [1, с.3].

Тобто, угро-фінські популяції, що населяли територію Московії, ніяким чином не належать до європейської популяції, а значить, не можуть претендувати на історію і тим більше територію сучасної України як представниці європейської цивілізації.

Але і сама назва Росія безпідставно присвоєна Петром I. При цьому для аргументації була почата компанія по переписуванню історії Російської імперії. Помітимо, що переписувалася не історія російського народу, а саме Російській імперії, оскільки і до цього дня на території Російської федерації немає російського народу. Підтверджує це і Директор Інституту етнології і антропології Валерій Тишков, який намагався навіть в Держдумі довести, що ніяких росіян просто немає в природі. Таким чином, по людській волі людиною Петром I штучно придуманий новий народ, із штучною ж, неприродною мовою.

Тому для Росії реальною є тільки історія СРСР, внаслідок цього для формування хоч би якого-небудь народу і його історії йде прив'язка до радянського народу і тоді, звичайно, "СРСР - це добре" і відповідно "Американці - вороги Росії".

Як не дивно, але у неприродній російській мові колосальне майбутнє, якщо врахувати стирання граней між народами і державами і загальної глобалізації світу. Світ фактично перетворюється на штучне місце існування зі все більше колективним мисленням, відокремленням стіною віртуального світу. У таких умовах штучна російська мова має благодатний ґрунт у вигляді віртуального інформаційного простору. При цьому найбільш небезпечною є декларація загальнолюдських цінностей (у православній деномінації) при повному ігноруванні цих цінностей в реальному житті. Таким чином, поширення цієї ракової пухлини неминуче веде до загибелі усєї цивілізації, тому що виживання сучасної цивілізації можливе тільки при інтеграції етики, науки і культури.

Політика Росії на окупованих територіях Криму, Донецькій і Луганській областях красномовно це демонструє: фізичне знищення бойовиками "проамериканських" вірян в Слов'янську, переслідування інакомислення "новою" владою в Криму, тотальна брехня, неприйняття усього

Питання психології

духовного взагалі. Для прикриття усього цього поширюється ідея "Українці - не нація а фашисти і жидомасони". Самі росіяни, розуміючи, що це брехня, вимушені розстрілювати мирне населення з важкого озброєння на підконтрольних їм територіях з метою підтвердження дій "українських фашистів". При цьому жителям Донецька і інших міст важко повірити в такий цинізм, їм важко зрозуміти чому їх обстрілює влада "ДНР", яка контролює Донецьк, не розуміючи, що усе це робиться для вбивства під замовлення російських телеканалів. Під цю марку звучить і ще одне гасло: переїжджайте в Росію для поповнення спаду росіян в Росії, для цього і культивується гасло - Жити в російському селі - це добре.

Всьому світу очевидно, що Росія як держава, і особливо її Президент потребує лікування своєї духовності, оскільки духовність не може брехати. Тільки визнання правди своєї історії і походження може вилікувати росіян. Для Росії можливо тільки два шляхи розвитку: або визнання себе фіно-угорськими племенами і тоді можливе будівництво нового менталітету і нової культури і, можливо, нової імперії. Або об'єднання з Українською культурою, прийняття її духовності і правди і, тим самим, формування нової держави на нових підставах правди. Україна може стати федеративною державою та на прохання Московії приєднати до себе після референдуму Московської, Ростовської та інших областей, або її окремих федеральних частин.

Але доки Україна складає іспит на духовність, у неї немає шансу на перемогу, тому відповідальність колосальна. І, як не парадоксально, Росія формує духовність України і консолідує її. В.В. Путін, прорахувавши матеріальну, економічну і інформаційну складові захоплення України, не передбачив духовної складової, оскільки і не міг її передбачити, не розуміючи по суті що це таке.

Зрозуміти суть української духовності не зміг і В.Ф. Янукович (та і не міг зрозуміти), але його втеча є показником сили і непохитності українського духу і духовної самоорганізації.

І це не утопія. Те, що у В. В. Путіна агонія можна судити по застосуванню регулярних військ під Іловайськом і Маріуполем, що суперечить доктрині про

концептуальну владу Росії у майбутньому світі.

Приведемо основні її постулати на підставі книги В.А. Ефимова. Виходячи з цієї доктрини, є основні пріоритети управління по мірі їх руйнівної сили і важливості для досягнення своїх стратегічних планів. Пріоритети: перший – методологічний, другий – хронологічний, третій – фактологічний, четвертий – економічний, п'ятий – зброя геноциду, шостий – військова зброя. На думку автора "сам факт використання цього пріоритету, яке почастішало, свідчить про деяку концептуальну безпорадність Заходу і про проблеми з тоншим веденням агресії методами "культурної співпраці". Росії не знадобиться використовувати в ХХІ столітті війська, якщо вона оволодіє Концепцією і світоглядною зброєю"[3, с. 9].

Тобто, агонія Росії в наявності якщо вона береться за зброю. Це свідчить про вичерпання інших можливостей і пріоритетів.

Розвиток сучасної цивілізації – єдиний процес, суб'єктом і носієм історії є усе людство. Фактично сьогодні вирішується питання про долю світу, адже В.В. Путін піде так далеко, як йому дозволять, аж до застосування тактичного ядерного озброєння, а потім і стратегічних ядерних сил. Росія знищить усіх і себе у тому числі. Тільки духовне начало України і верховенство загальнолюдських цінностей в Європі здатне протистояти нахабству Росії, всупереч фінансовим втратам. Якщо вона не складе цей іспит, то не буде захищений оплот духовності - Український народ, який зараз один воює проти усієї державної військової машини Росії.

Що робити Україні щоб перемогти - об'єднуються і озброюються, але найголовніше зброя - правда і духовність. Ланцюжок православ'я, російська мова, американці – сволота, Україна – не країна – усе це брехня, яку можна перемогти тільки духовністю і правдою, ну і ще вірою в перемогу.

Усі окремо ці постулати не працюють, тому необхідно послідовно розділити і розв'язати ці помилково пов'язані елементи, тим самим показати правду замість міфів і казок про "український фашизм" і "правосеков", які набрали на виборах 4,7% і 1,5% відповідно, ще раз показавши мудрість

колективної свідомості українського народу, всупереч, м'яко кажучи, безрозсудності українських державних "правителів".

Потужний волонтерський рух та самоорганізація українців показує, що не може перемогти віртуальна штучна нація, релігія, і мова, які використовують для перемоги віртуальний світ. Мільйон варіантів брехні не встоять проти однієї голої правди. Силою зброї можна убити людину, але віру убити неможливо. І якщо стали свідомо самоорганізовуватися індивідуальності України, то масовий розум росіян не встоїть. З такою ж несамовитістю як росіяни підтримували В. В. Путіна, їх масовий розум його гнатиме (у 2017 році бігти, я думаю, буде також і В. В. Путін з Росії, як В. Ф. Янукович з України).

Росія при будь-яких варіантах не може перемогти. Їй доведеться або визнати ментальну єдність з Україною і тоді перестати воювати з самою собою, або визнати самостійність російського (фіно-угорського) народу і перестати воювати, оскільки немає логічного обґрунтування війни, а у разі продовження розв'язування ядерної війни і самознищення всього світу і себе самої. У будь-якому випадку перемога Росії над Україною неможлива. Захоплення Росією української території теж самознищення, оскільки знищення духовності – це смерть Росії. Тому, або самознищення Земної цивілізації, або прийняття правди. У будь-якому випадку Україна не може програти, бо знищена буде і Росія і Україна. А отже, в глобальному масштабі Україна не може програти.

Україна, по суті – країна, в якій сполучені усі умови для вироблення нової моделі світобудови. Процес взаємопроникнення культур, ідеологій, філософій, релігій, економічних устроїв – неминучий. Саме у цьому напрямі рухається людство – у напрямі синтезу матеріального і духовного, ідеалістичного і прагматичного, синтезу ідеології Західної і Східної цивілізацій. Це підтверджують як історики, так і сучасні учені, наприклад М.-Л.А. Чєпа [8] вважає, що історична місія України – стати мостом і брамами між східною і західною цивілізаціями.

Перемога України тільки правдою і духовністю, яка кристалізується війною і неправдою. В зв'язку з цим спробуємо ще раз проаналізувати базисні ідеї "Русского мира":

- Російська мова – це основа духовності. Чому не іврит це основа духовності?
- Московський патріархат – єдино правильна релігія. Чому не Київський патріархат і чим він відрізняється від Московського?
- Американці – вороги Росії. Чому не Путін – ворог Росії?
- СРСР – це добре. Чому не КПРС – це добре?
- Українці – не нація, а фашисти і жидомасони. Чому росіяни – не нація і не фашисти?
- Жити в російському селі – це добре. Чому не на американському ранчо, німецькому, українському селі – жити добре?

Приведені твердження не витримують ніякої критики: ні смислової, ні логічної, ні історичної. Ті люди, яким нав'язали базисні ідеї "Русского мира" рано чи пізно прозріють, оскільки брехню неможливо втаємничувати нескінченно, і тоді В.В. Путина чекає доля В.Ф. Януковича або А. Гітлера, з тією ж зневагою населення, яке вони обдурили.

Виходячи з проведеного аналізу ролі українського народу у світових процесах, необхідно відмітити такі **висновки**:

1. Перемога України залежить в першу чергу від внутрішніх процесів становлення духовності. Поки ми не звільнимся від прихованої зневаги своїми істинними можливостями свободи і духовності, ми не зможемо вирішити зовнішні проблеми.

2. Світові процеси створюють умови для неминучої духовної еволюції, що проходять від особистої духовної еволюції до національної, що, у свою чергу, можуть стати запорукою об'єднання Заходу і Сходу.

3. З урахуванням призначення українського народу – бути вільним, це відхід, у тому числі, і від будь-яких релігійних стереотипів і конфесій, і визнання християнських ідеалів свободи і любові як добровільного вибору кожної людини. Тільки така позиція дає можливість стати індивідуальністю, яка зможе протистояти сучасним інформаційно-психологічним технологіям.

4. Росія і сама розуміє необхідність такого переходу, але у неї не вистачає волі відмовитися від історичної брехні. У таких умовах боротьба з Росією повинна вестися в першу чергу проти базисних ідей "Русского мира", інакше неминучі наступні війни і кровопролиття.

ДО ВІДОМА АВТОРІВ

Збірник наукових праць «Вісник Національного університету оборони України» є фаховим виданням з педагогічних та психологічних наук.

До друку приймаються наукові статті, які відповідають вимогам ВАК України (постанова Президії ВАК України від 15.01.2003 р. № 7-05/1) та містять такі необхідні елементи: постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями; аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується дана стаття; формулювання цілей статті (постановка завдання); виклад основного матеріалу з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів; висновки і перспективи подальших розвідок у даному напрямку.

Зазначені елементи можуть бути відокремлені як підрозділи, або не виділятися в тексті.

Стаття подається в одному екземплярі українською мовою з підписом автора на останній сторінці. Стаття оформлюється за зразком:

- індекс УДК (перший рядок ліворуч)
- назва статті (великими літерами на українській та англійській мовах);
- над назвою статті через 2 інтервали вказується прізвище та ініціали автора, науковий ступінь (без скорочень), вчене звання, посада, місце роботи (на українській та англійській мовах);

- під назвою через 1 інтервал робляться анотації з ключовими словами на українській, російській (до 400 др. знаків) та англійській мовах (900 др. знаків). Анотація повинна розкривати суть наукової проблеми, що розглядається в статті, і включати головний дослідний висновок. У ній повинні бути ясно і коротко викладено предмет і завдання дослідження, його методика, новизна і головні результати.

Просимо звернути особливу увагу на якість перекладу анотації та ключових слів на англійську мову!

- література подається наприкінці статті та оформлюється згідно наказу ВАК України від 26.01.2008 р. №63 (до 15 посилань);
- формат сторінки – А 4.

Обсяг статті не повинен перевищувати 0,5 др. ар. (26 тис. друкованих знаків з пробілами). Кількість знаків можна подивитися у програмі WORD: Сервіс - Статистика.

До статті обов'язково потрібно додавати:

- а) її електронну версію на диску DWD-R, (DWD-RW) CD-R (CD-RW) набрану в текстовому редакторі Microsoft Word 2003, у форматі *.doc або *.rtf, шрифтом Times New Roman, (кегель 12), міжстроковий інтервал – 1, відступи зверху та знизу – 2 см, зліва – 2,5 см, справа – 2 см (Графіки, малюнки, які супроводжують текст, повинні бути у форматі JPG, EPS; складні формули повинні бути виконані у Microsoft Equation), сторінки не нумеруються, колонтитули не використовуються;

- б) для здобувачів і ад'юнктів (аспірантів) обов'язково рекомендація наукового керівника (витяг з протоколу засідання кафедри (відділу, управління, навчального закладу), що рекомендує статтю до публікації);

- в) довідка про авторів (для авторів з інших установ) на окремій сторінці.

Погляди авторів статей можуть не завжди співпадати з поглядами редакції журналу.

Відповідальність за зміст та якість статті несуть автор, кафедра (відділ) та рецензент. Представлені статті проходять перевірку у програмі «Антиплагіат». Редакційна колегія проводить незалежне (внутрішнє) рецензування.

Редакційна колегія залишає за собою право на редагування статей без зміни наукового змісту авторського варіанту. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Статті, що не відповідають вимогам журналу не розглядаються.

ВІСНИК

НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ОБОРОНИ
УКРАЇНИ

